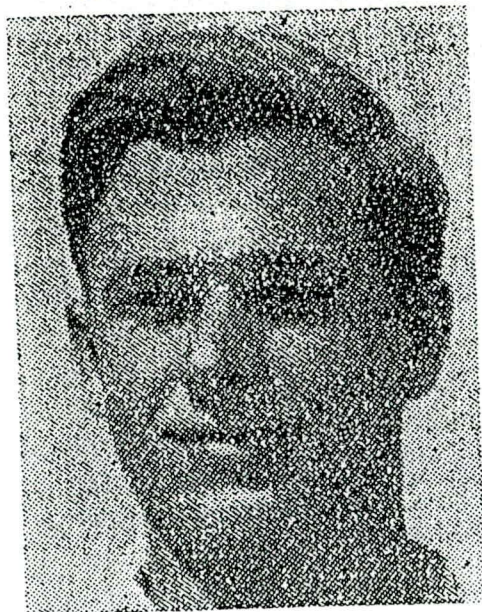

מפר מאיר

בן יעקב ולאה. נולד בכ"ז במרחשון תרפ"ט (1928) ברעננה ובשנתו הרביעית עבר עם הוריו לקיבוץ יגור. שם עבר את כל שלבי החינוך: גן-ילדים, בית-ספר עממי, בית-ספר מחוזי, עד שהיה לחבר בוגר במשק. מילדותו חיבב את השלמות, הסדר והנקיון. אהב ביחוד את בעלי החיים. ביישנותו מילדותו היתה בתקופת התבגרותו לשתקנות מתוך ענוה, אך מדבריו בחוג צר נתגלה, ששתיקתו מכסה

על עולם פנימי עשיר חיות ושאיפות. בחברת הילדים והנוער היו דבריו נשמעים ומתקבלים בכובד-ראש, כפי שנאמרו. כשהורגש במשק מחסור רב בכוח אדם, בגלל גיוסים ושירותים בתקופת אל-עלמין, אמר, כי כעת אין פנאי להתעסק במתימטיקה ובפיסיקה, ויצא לעבודה בענף הצאן. התחיל לעבוד כרועה ובינתיים עסק גם באיסוף פרחים ובקריאת ספרים. התמסר לענף בחיבה וכאילו מתוך אמביציה אישית — צמודה לחיבה לבעלי-החיים — התגבר על קשיים לבל יהיה בין הנחשלים והגיע למהירות בחליבה והיה לאחד מטובי הגוזזים. לא החשק להתבלטות המריץ אותו לכך, אלא הזיקה הרצינית לעבודה שתצא שלמה מתחת ידו. נטייתו זו נתגלתה גם במקרה אחר: כשנפצע בידיו בשעת תרגיל-ספורט, אמר: „אמא, אני מבטיחך, כשאגדל ואהיה פעם מדריך אדע לשמור על הילדים.“ בגיל 15 היה למדריך גדנ"ע ביגור ובישובים הסמוכים. בתפיסתו המהירה הגיע לבקיאות בסוגי הנשק ובשימוש ובטיפול בהם, ואף בהיותו עם הצאן בשלות המרעה היה חוזר על תרגילי קפא"פ, כדי להגיע לידי שלמות בהם. בהיותו עמוס עבודה ותפקידים משלו היה מתנדב לעזור לאחרים בעבודה למעלה מחובתו, אף כשלא ראו כל זכות לבקש זאת ממנו. פעם, בשעת מחסור באנשים בענף המכוורת, ויתר עובדי ענף הצאן רצו שיצטרף לסירובם הכללי לעבוד אל הכוורות, השיב: „גם עלי חביבים הכבשים, אבל אם טובת המשק תדרוש זאת, אעבוד בכל ענף שהוא.“

כשהחלה מלחמת-השחרור אמר להתגייס לפלמ"ח. מוסדות המשק עיכבוהו בגלל הצורך החיוני בעבודתו, אך אחרי הפצרותיו המרובות ("האם עלי לשבת בבית, בשעה שאני יכול לתת את חלקי להצלת המולדת?") — התאונן לפני אמו) הורשה סוף-סוף להתגייס. תחילה הלך לחיל-הים של הפלמ"ח (בגלל חשיבות "הקשר עם הגולה" — כפי שאמר), אחר-כך הועבר לחיל-היבשה, עבר קורסים שונים, קיבל תפקיד מ"כ ומדריך והתמסר כולו לתפקידיו, אך קשרי נפשו עם הבית והמשק לא נותקו. השתדל להרגיע את אמו בהשגת ידיעות על שלום אחיו אריה ובהעברתן אליה, ובשעת פרידה אמר לה: "אל תחשבי, אמא, שרק לך בנים לוחמים, כל בית ישראל נותן היום את חלקו!" אך נתינת חלקו בדרכה לא סיפקה אותו. "כבר נמאס עלי להדריך ולהדריך. צריך לעשות משהו! שם נלחמים, וכאן יושבים ומתבטלים", אמר בקנאה לחברו שעלה לקרבות בדרך ירושלים. "יש לי, כיף לעלות!" סוף-סוף ניתן לו מבוקשו להשתתף בפריצת הדרך לירושלים, ואף בכיבוש בית-אכסה, ובליל הסדר של פסח גם בהתקפה על נביסמואל, ותוך כדי חיפוי על נסיגת חבריו נפל שם עם כמה מהם ב-23.4.1948. אחרי יומים הובא עמהם למנוחות בקבר-אחים בקרית-ענבים. משקו הוציא חוברת לזכרו.